

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. N.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, adresa pro doručování: Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2005, č. j. OAM-1757/VL-20-04-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2006, č. j. 56 Az 176/2005 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2005, č. j. OAM-1757/VL-20-04-2005, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“, ve znění účinném do 31. 8. 2006).

Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 13. 3. 2006.

Rozsudek žalobkyně (dále též stěžovatelka) napadla kasační stížností. Uvedla, že žalovaný nesplnil důsledně svou povinnost spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Neopatřil si dostatečné množství podkladů, přitom stěžovatelka vyvinula adekvátní úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložila. Tíha důkazního břemene v azylovém řízení nedopadá pouze na žadatele o azyl, ale měla by být rovnoměrně rozložena i na správní orgán, který disponuje rozsáhlým aparátem ke zjišťování relevantních informací. V případě důkazní nouze je často nutné uznat věc žadatele o azyl i v případě pochybností. Tyto závěry ostatně vyplývají i z článků 195 – 219 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Dodala, že v jejím případě nebylo dostatečně posouzeno a odůvodněno neudělení humanitárního azylu a nevztažení překážky vycestování. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť krajský soud se nevypořádal s žalobním bodem mířícím do neudělení humanitárního azylu a do nevztažení překážky vycestování žalovaným. Podle výše citovaného usnesení se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele; příkladem toho může být např. hrubé pochybení krajského soudu v jednotlivém případě při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud však v rámci této kategorie přijatelnosti není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. To konkrétně znamená, že některé typové případy, ve kterých byly do účinnosti § 104a s. ř. s. kasační stížnosti shledávány důvodnými a na jejich základě kasační soud rušil rozhodnutí krajských soudů, nemusí již být nyní vůbec shledávány přijatelnými a tedy ani věcně projednatelnými. To platí zejména v případech porušení kogentních procesních norem, která automaticky vedla ke kasaci rozhodnutí krajských soudů.

V nyní souzené věci se krajský soud skutečně nezabýval žalobními body mířícími do neudělení humanitárního azylu a do nevztažení překážek vycestování, nicméně toto opomenutí nebylo tak výrazné intenzity, aby mělo vliv na rozhodnutí ve věci samé. Totiž, k otázce povinnosti správního orgánu posuzovat podmínky pro udělení humanitárního azylu za situace, kdy je žádost o udělení azylu zamítána jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, přičemž uzavřel, že výrok o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona o azylu je s výrokem o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu v logickém rozporu. Otázka povinnosti správního orgánu rozhodnout o překážkách vycestování za současného zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné dle § 16 zákona o azylu pak již byla předmětem rozsudku tohoto soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz, v němž uzavřel, že konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování, je ve smyslu § 28 zákona o azylu obligatorní částí rozhodnutí pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona. Předmětná vada řízení před soudem tak v daném případě nemohla způsobit přijatelnost kasační stížnosti, neboť ani její odstranění by nevedlo ke vzniku možnosti dosáhnout změny rozhodnutí ve věci samé.

Poukázala-li stěžovatelka na porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným, připomíná kasační soud, že otázka postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení a s tím související otázka rozložení důkazního břemene byla předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz,

rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu